

Fransche Prentkunst in de Negentiende Eeuw.

lingen, vrouwen van elk slag, van de hautaine edelvrouw tot de slet toe, met zekerheid en geest, en toch blijft hij fouten maken, die een schooljongen kan aanwijzen — en, niet ten onrechte, laken.

Met dat al, Guys was een genie, een ziener, en een kunstenaar van den eersten rang. Er zijn er onder die gewasschen teekeningen, die de magistrale evenwichtigheid, de grootsche eenheid hebben van een schilderij door Manet. Weinigen kunnen zooals hij, het grandiose, het felle, het geweldige weergeven van een veldslag als die bij Inkermann en Balaklave, een elegante rijpartij in Rotten Row met zooveel artistieke naïviteit teekenen of een tafreel in een donkere kroeg met matrozen en meiden, met zooveel sinistere kracht.

De houding van een sierlijk ruiter op een rijpaard van edel ras, de gang van een straatmadelief, brutaal, uitdagend, bevallig en verdorven, de terugtocht van gewonde kozakken, vermoeid en geslagen, een stoet van deftige oosterlingen, een gesprek tusschen dronken matrozen en opgedirkte meiden, een dame in een loge, alles is met groote soberheid van middelen, met enkele fijne aanduidende krassen bijna en vegen en wat gewasschen tint, eigenlijk meer geschilderd dan geteekend, meer volstrekt weergegeven dan vertolkt. Weergegeven als een geheel, een greep uit de natuur, een tafreel.

Na Guys kwamen echter eenige kunstenaars, die meer dan hij, meesterlijke teekenaars waren.

Het Quartier Latin is weliswaar nog steeds de wijk der studenten en artisten van allerlei gading — en de meisjes en vrouwen van hun gading — doch langzamerhand was ook de voorstad Montmartre, reeds vroeger een

uitspanningsoord der Parijzenaars, een woonplaats en verzamelplaats geworden van artisten, dichters, schilders enz. François Coppée, toen nog Sturm-und-Drang-dichter, droeg in een cabaret in de rue Cujas zijn gedichten en novellen voor. Dat was in de club der „Hydropathes”. Later ontstond de „Chat-Noir”.

De Chat Noir werd opgericht door Rodolphe Salis, een zonderling avonturier, een kerel van twaalf ambachten en dertien ongelukken, middelmatig artist als dichter, teekenaar en voordrager, kroegbaas geworden. Een romantische kroegbaas, die in het bosch van Fontainebleau van de collega-schilders zich had onderscheiden dooreen grooten Rembrandthoed en een rooden mantel, met en benevens een degen op zijde te dragen — de meest bandieterig-pittoreske van alle rapins. Hij had reeds omgegaan met Forain. In Montmartre waar hij zijn cabaret vestigde, die naar Poe's „Black Cat” den naam „Chat Noir” ontving, liepen dadelijk een groot deel der Hypodraten naar hem over. Die kroeg of kelder werd de plaats van bijeenkomst



ANDRÉ GILL. L'OISEAU SUR LA BRANCHE.

voor vele kunstenaars van naam, of die althans later naam kregen. Steinlen, Willette, Caran d'Ache, de coupletzanger en dichter Aristide Bruant. Men houdt pathetische toespraken, men drinkt zijn biertje, elk brengt wat bij tot het vermaak. Spoedig moest men verhuizen. Het was een ruwe buurt, de souteneurs waren weinig gesticht door deze invasie van kunstenaars. Er ontstaan formeel gevechten. Salis wordt gewond, een kellner gedood. Men verhuist in 1885 naar Rue Victor Massé. Daar blijft 12 jaar lang, de 12 beste jaren, de kring gevestigd. Willette,